

nosti, že v některých jiných zákonech, tak v § 4 zák. čl. LVII:1908, se vyslovuje ručení i za dluhy minulé. Pro daný spor je rozhodující jediné znění ustanovení 1. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917, jak ostatně i sama stížnost přiznává.

Č. 12.841.

Samospráva obecní: I. Dávkovým subjektem ve smyslu vzorcových pravidel o obecní dávce z nájemného a obecním poplatku za používání obecních stok je majitel (trvalý uživatel) domu. — II. Ustanovení § 1 odst. 3 pravidel o vybírání dávky z nájemného v Brně, schválených vládou 13. února 1931, podle něhož se dávka připadající na byt rozdělený po 1. lednu 1928 na dva nebo více bytů rozvrhne na nově utvořené byty, neplatí na podobně rozdělené provozovny a krámy.

(Nález z 1. dubna 1937 č. 1795/35-2.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.727/35.

Věc: Josef S. v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 4. ledna 1935 o obecních dávkách a poplatcích.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada zem. hlav. města Brna výměrem z 2. srpna 1933 vyhověla žádosti Josefa S. za odpis dávky z nájemného a poplatku za používání obecních stok z místnosti pol. č. 1 v domě č. 13/15 v Příční ulici za dobu od 15. srpna 1931, kdy se uprázdnila, dodala, že čistá činže ze tří obchodů vzniklých po uprázdnění pol. 1 činí 2.540 Kč ročně, uvedla výši dávky a poplatku vyměřenou z polovičky za dobu pronájmu a sdělila, že činí tudíž odpis za rok 1931 83 Kč 10 h a do datek za rok 1932 42 Kč 90 h.

Zem. úřad v Brně vyslovil v pořadí správních stolic v nař. rozhodnutí mimo jiné toto: Pokud se st-1 odvolává na ustanovení § 5 bodu 3 pravidel o vybírání dávky z nájemného platných pro město Brno, podle kterého změny nastalé během roku nebo ukládacího období ve výši činže nemají vlivu na výměru dávky, prezírá při tom, že v daném případě nejde o pouhou změnu činže za nezměněný objekt, jak cit. ustanovení zřejmě předpokládá, nýbrž že jde o nově stanovené činže ze tří různých nově vzniklých nájemních objektů. Že tyto objekty vznikly teprve v r. 1931 rozdělením, sám v odvolání připouští, a proto je nesprávné jeho tvrzení, že objekty existovaly již v roce 1927. Tehdy byly zde leda zdi a prostory ve smyslu technickém, nikoli však nájemní objekty, které dnes tvoří podklad pro vyměření dávky. Jednalo-li by se o rozdělení bytu na 3 místnosti, sloužící opět účelům obytným, platilo by ovšem ustanovení poslední věty odstavce 3 § 1 pravidel. Pro provozovny a obchodní místnosti podobného ustanovení však není a per analogiam nelze na obchodní místnosti toto ustanovení rozšiřovati, poněvadž nedá se předpokládati, že by zákonodárce, který v § 1 odst. 3 výslovně krámy a byty rozlišuje, kdyby to bylo bývalo jeho úmyslem, tuto výhodu též výslovně nepřiznal obchodním a kancelář-

ským místnostem. Proto v daném případě nemůže přicházeti činže, jež byla základem daně činžovní na rok 1927, v úvahu pro vyměřování dávky na období 1931/32.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Vzorná pravidla vlád. nař. č. 143/1922 Sb. a 15/1928 Sb. o vybírání dávky z nájemného nebo z používaných místností a o vybírání obecního poplatku za používání obecních stok jsou pouhými vzorci vydanými vládou podle §§ 28 a 38 zákona č. 329/1921 Sb. pro usnesení obecních zastupitelstev o vybírání dávek a poplatků v obci. Teprve pravidla, na nichž se obec, usnásějíc se o vybírání poplatků a dávek, usnesla, jež schválil vyšší dozorčí úřad, resp. v případech, kde se od vzorných pravidel odchyľují, schválila vláda, a jež byla podle § 43 cit. zákona veřejně vyhlášena, jsou normou vůči poplatníkům právně účinnou. Je proto mylný názor st-lův, že platnou normou jsou pravidla o vybírání sporné dávky a poplatku, uvedená ve vlád. nař. č. 143/1922 Sb., resp. 15/1928 Sb., a že usnesená pravidla obsahu odchylného, třeba schválená, jsou neplatná. V daném případě byla oboje usnesená pravidla, obsahem odchylná od pravidel vzorcových, schválena vládou 13. února 1931 a veřejně vyhlášena. Jsou proto normou, podle níž je sporný případ posouditi.

St-1 namítá, že nelze jemu jako majiteli domu ukládati placení dávky a poplatku, ježto majitel domu není subjektem dávkou povinným, ani neručí osobně za zaplacení dávek, nýbrž je jen pomocným orgánem obce, který nájemníky jako osoby dávkou povinné o předpisu dávky uvědomuje a předepsané dávky od nich vybírá. Stejnou otázkou na podkladě vzorcových pravidel o obecní dávce z nájemného se zabýval nss v nálezu Boh. A 11.727/35 a dospěl tam k závěru, že dávkovým subjektem ve smyslu pravidel je formálně majitel (trvalý uživatel) domu i že on je povinen dávku zaplatiti bez ohledu na to, zda ji od nájemníků vybral čili nic. Ježto technika vzorcových pravidel v §§ 2, 7, 4 odst. 3 a 7 odst. 3, z nichž nss k názoru onomu dospěl, je shodná s ustanovením §§ 2, 8, 4 odst. 3 a 8 odst. 3 pravidel platných v městě Brně, setrval i tu soud na tomto názoru a podle § 44 jedn. řádu odkazuje na důvody cit. nálezu. Stejná zásada platí pak i podle pravidel o vybírání obecního poplatku za používání obecních stok, jichž § 3 stanoví, že stran povinnosti poplatkové platí obdobně příslušná ustanovení pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného nebo z používaných místností. Opačný názor st-lův nemá opory v zákoně. — — —

Ve věci samé namítá st-1, že měla mu býti dávka vyměřena na podkladě nájemného, jež je základem daně činžovní na rok 1927, jak stanoví § 1 odst. 2 pravidel.

Mezi stranami je mimo spor, že st-lův dům, v němž jsou sporné nájemní objekty, je budovou, pro niž bylo uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917.

Odst. 1 prav. stanoví, že základem pro vyměření dávky je nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, jež je základem daně činžovní. Z tohoto všeobecného ustanovení se stanoví v 2. odst. § 1 výjimka v tom směru, že u budov (částí budov), pro něž bylo

uděleno úřední povolení stavební před 28. lednem 1917, je základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota, jež je základem daně činžovní na rok 1927. Odst. 3 § 1 prav. pak stanoví: »Užívá-li majitel (trvalý uživatel) po 1. lednu 1928 byt dříve pronajatý sám, vyměří se dávka ze základu posledně dávce podrobeného nájemného, sníženého o čtvrtinu. Pronajal-li se po 1. lednu 1928 byt dříve majitelem (trvalým uživatelem) užívaný, byl-li byt adaptován na krám a pronajat jako krám, nebo byly-li byty dříve samostatné sloučeny v jeden byt, vyměří se dávka ze základu v roce 1930 dani činžovní podrobeného, sníženého na polovici. Byl-li byt rozdělen na dva nebo na více bytů, rozvrhne se dávka připadající na rozdělený byt ze základu daně činžovní na rok 1927 na nově utvořené byty v poměru plošné výměry jednotlivého bytu k bytu dříve nerozdělenému.« Z těchto ustanovení plyne pro daný případ, že i v případě odst. 2 § 1 prav. je základem pro vyměření dávky nájemné nebo nájemní hodnota jednotlivých nájemních objektů, nikoliv úhrnný výnos činže z budovy jako celku, který byl vzat za základ daně činžovní na rok 1927, že výhoda v odst. 2 § 1 prav. uvedená předpokládá identitu nájemních objektů v době vyměření dávky a v době rozhodné pro vyměření daně činžovní na rok 1927 a že nájemní objekty, u nichž tento předpoklad není splněn, nejsou této výhody účastny.

St-1 sám uvádí, že provozovnu, která byla v době rozhodné pro vyměření daně činžovní na rok 1927 jedním z nájemních objektů v jeho domě, v roce 1931 stavebně rozdělil na tři provozovny a tím získal tři nové objekty nájemní, namítá však, že i na toto rozdělení, třeba šlo o rozdělení provozovny, dopadá ustanovení 3. odst. § 1 prav. o vyměření dávky v případech, kde byl po 1. lednu 1928 rozdělen byt na dva nebo více bytů, ježto pro zdanění místnosti jako nájemního objektu je bez právního významu, užívá-li se jí jako bytu či jako provozovny nebo krámu, a že nelze naléztí rozumný důvod, proč právě při vyměřování dávky mělo by býti rozlišováno mezi bytem na straně jedné a krámem nebo provozovnou na straně druhé. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

Výběřčí pravidla v odst. 3 § 1 přesně rozeznávají mezi byty a krámy a podle této vlastnosti základ vyměřovací různě upravují. Ježto odst. 3 § 1 prav. je výjimečným ustanovením z předpisu 2. odst. § 1 prav., který již sám je výjimkou ze všeobecného předpisu odst. 1 § 1 prav., nelze ho vykládati extensivně a je pak bez významu, zda by důvody rozumu nebo ekvity mluvily pro to, aby způsob předpisu dávky, výslovně stanovený jen pro byty vzniklé rozdělením bytu po 1. lednu 1928, platil i o stejném rozdělení provozoven a krámů. — — —

Č. 12.842.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: Úřad, rozhodující o odporu popírajícím v konkursu přihlášenou vykonatelnou pohledávku pojišťovny na náhradu podpurného nákladu podle § 20 odst. 2 poj. zákona, nemůže zamítnouti odpor s poukazem na formální právní